תורה אור • פרשת וישלח • מאמר 5

ויקח מן הבא בידו מנחה לעשו אחיו כו׳

״ויקח מן הבא בידו״

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ״ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

/likuteitorah.com/he/torah-ohr/vayishlach/5

1 ויקח מן הבא בידו מנחה לעשו אחיו כו'. הנה כל הקרבנות נק' בשם מנחה כמ"ש והבל הביא גם הוא מבכורות צאנו ומחלבהן וישע ה' אל הבל ואל מנחתו כו'

"ויקח מן הבא בידו מנחה לעשו אחיו" וכו'. כעת, כל הקרבנות נקראים בשם מנחה, כפי שנאמר: "והבל הביא גם הוא מבכורות צאנו ומחלבהן וישע ה' אל הבל ואל מנחתו" וכו'.

(הגם שהיה קרבן מנחה בפ"ע [בפני עצמו] כמו מנחת סלת ומחבת כו'. אך כל התורה היא כלל ופרט וכן תפלה שכנגד קרבנות כל התפלות בכלל נק' מנחה ותפלת מנחה בפ"ע [בפני עצמו] היא פרט ועיין בתשו' [בתשובות] אמונת שמואל סי' כ')

(אף שהייתה גם מנחה כקרבן בפני עצמו, כגון מנחת סולת ומנחת מחבת וכו'. אך כל התורה היא כלל ופרט, וכך גם התפילה, שהיא כנגד הקרבנות: כל התפילות נקראות בכלל מנחה, ותפילת מנחה בפני עצמה היא פרט. ועיינו בשו"ת אמונת שמואל, סימן כ'.)

הרי שהיו בכורות צאנו נק' בשם מנחה. ויובן זה ע"פ הקדמה כי נודע כי אני הוי"ה לא שניתי כתיב ולמת"ב [וולית מחשבה תפיסא ביה] ואינו בגדר עלמין כלל ואעפ"כ [ואף על פי כן] כי ממך הכל כתיב.

מכאן שגם הבכורות של צאנו נקראו בשם מנחה. הדבר יובן על פי הקדמה: ידוע שנאמר "אני הוי' לא שניתי", וכן "ולמת"ב", והוא אינו בגדר העולמות כלל; ואף על פי כן נאמר "כי ממך הכל".

אך הוא ע"י זיו והארה הודו על ארץ ושמים כו' וגם הארה זו עצמה מעצמותו יתי' לא היו העולמות יכולים לקבל חיות ושפע להיותן בבחי' גילוי עולמות כ"א ע"י השתלשלות דהיינו כשלשלת הארה והארה דהארה.

אך הדבר הוא באמצעות זיו והארה, "הודו על ארץ ושמים" וכו'. וגם את ההארה הזאת עצמה, שמקורה בעצמותו יתברך, לא יכלו העולמות לקבל חיות ושפע [ממנה], כדי להתקיים כעולמות גלויים, אלא באמצעות השתלשלות, כלומר, בדומה לשלשלת: הארה והארה של הארה.

2 וכל מה שיורד ומשתלשל מטה מטה הוא הארה דהארה מהעליון ממנו כו'. וכל מיני מדרגות ברבוי התחלקות העולמות ועליות וירידות הכל הוא בבחי' זיו והארה אם רב ואם מעט.

כל מה שיורד ומשתלשל מטה יותר ויותר אינו אלא הארה של הארה מן הדרגה שמעליו וכו'. כל סוגי הדרגות, על ריבוי החלוקות שבין העולמות ועליותיהם וירידותיהם, הם כולם בבחינת זיו והארה, אם במידה רבה ואם במידה מועטה.

ויש בזה כמה מיני מדרגות זו למעלה מזו כמו עוה"ב [עולם הבא] **ותחה"מ** [ותחיית המתים] **ואלף הז' יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולם שהוא עילוי אחר עילוי והכל הוא בזיו וההארה כו'.**

ויש בכך כמה סוגי דרגות, זו למעלה מזו, כגון העולם הבא, תחיית המתים והאלף השביעי, "יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולם", שהוא עליה אחר עליה; וכל זה הוא בזיו ובהארה וכו'.

3 **והנה יש ב' מיני השתלשלות. השתלשלות האורות בכלים בבחי' פנימי'** [פנימיות / פנימית] **שהוא לפ"ע** [לפי ערך] **הכלי שהכלי יכול להגבילו.**

כעת, יש שני סוגים של השתלשלות. [יש] השתלשלות של האורות בתוך הכלים בבחינת [אור] פנימי, בהתאם לכלי, כך שהכלי יכול להגביל אותו.

ויש בבחי' מקיף דהיינו שאינו מוגבל בכלי. ויובן זה בעבודת ה' שבלב זו תפלה ברשפי אש

ויש [השתלשלות] בבחינת מקיף, כלומר [אור] שאינו מוגבל בכלי. הדבר יובן בעבודת ה' שבלב, שהיא התפילה ברשפי אש.

שכאשר האהבה באה מהתבוננות כי הוא חייך וחיי החיים של כל העולמות נמשך מזה תשוקת הנפש כאשר תוכל שאת לפי מזגה ותכונתה.

כאשר האהבה נובעת מהתבוננות בכך שהוא חייך וחיי החיים של כל העולמות, נמשכת מכך תשוקת הנפש, כפי שהיא יכולה לשאת, בהתאם למזגה ולתכונתה.

משא"כ כשהאהבה באה מחמת שישים אל לבו ויעמיק בעומקא דלבא כי אני ה' לא שניתי כתיב ולמ"ת [ולית מחשבה תפיסא ביה] **כו'. אשר ע"כ תכלה אליו נפש כל חי להבטל במציאות ולהתכלל באחד ממש.**

אבל לא כך הוא כשהאהבה נובעת מכך שהוא שם אל לבו ומעמיק בעומק הלב את הכתוב: "כי אני ה' לא שניתי", ו"ולמ"ת" וכו'. משום כך תכלה אליו נפש כל חי, להתבטל במציאות ולהיכלל באחד ממש.

4 **ולכן כאשר ישים אל לבו ג"כ ריחוקו מא"ס ב"ה אשר ירדה הנפש ותרד פלאים בעלמא דפרודא כו'**

לכן, כאשר הוא שם גם אל לבו את ריחוקו מאין סוף, יתברך, וכיצד הנפש ירדה ונפלה פלאים בעולם הפירוד (עלמא דפרודא), וכו',

תהי התגברות האהבה ביותר מאשר תוכל שאת עד שאין כח בנפש לכלוא את האה"ר [האהבה רבה] **וזהו בחי' בכל מאדך בחילא יתיר כו':**

האהבה תתגבר עוד יותר מכפי ש[הנפש] יכולה לשאת, עד שלא יהיה לנפש כוח להכיל את האהבה הגדולה. וזוהי בחינת "בכל מאדך", בעוצמה יתירה, וכו'.

5 **והנה כתיב פני אריה אל הימין ופני שור מהשמאל שבחי' פני השור הוא למטה ממדרגת האריה במרכבה שבחי' פני אריה הוא אל הימין כו' ואעפ"כ** [ואף על פי כן] **למטה בעוה"ז הרי השור הוא בהמה טהורה והארי הוא חיה טמאה.**

והנה נאמר: "פני אריה אל הימין ופני שור מהשמאל". פני השור נמוכים ממדרגת האריה שבמרכבה, שהרי פני האריה פונים לימין וכו'. ואף על פי כן, למטה בעולם הזה, השור הוא בהמה טהורה, ואילו האריה הוא חיה טמאה.

6 **והענין כי אדרבה מה שהוא למעלה במדרגה יותר גבוה אין לו התלבשות בכלי למטה להיות גילוי בחינתו כמו שהוא למעלה בקדושה**

העניין הוא שאדרבה, מה שנמצא בדרגה גבוהה יותר למעלה אינו מתלבש בכלי למטה באופן שבחינתו תתגלה כפי שהיא למעלה בקדושה.

וכמו אריה שהוא בחי' גבורה גבור כארי שהוא התגברות האור במאד מאד עד שא"א להיות שורה ומתגלה קדושתו למטה בכלי שנכלל בקדושה וכמו בהמה טהורה אלא ע"י דרך נפילת האור ברפ"ח נצוצין שבשבה"כ [שבשבירת הכלים] **בג' קליפות הטמאות**

לדוגמה, האריה, שהוא בחינת גבורה, "גבור כארי": זוהי התגברות של האור בעוצמה גדולה מאוד, עד שאי אפשר שקדושתו תשרה ותתגלה למטה בכלי הכלול בקדושה, כמו בבהמה טהורה, אלא בדרך נפילת האור אל רפ"ח הניצוצין של שבירת הכלים, אל שלוש הקליפות הטמאות.

ואז הוא בחי' חיה טמאה שמקבל חיות מנפילות הנצוצים מארי דקדושה.

ואז זו בחינת חיה טמאה, המקבלת חיות מן הניצוצות שנפלו מאריה של קדושה.

אבל לא בהתגלות בחי' ארי' [אריה] בדרך השתלשלות והתלבשות כבבהמה טהורה רק בחי' מקיף מלמעלה והוא בחי' לבונה כו' כמ"ש במ"א.

אבל [אין מדובר] בגילוי בחינת האריה בדרך השתלשלות והתלבשות, כמו בבהמה טהורה, אלא רק בבחינת מקיף [אור] מלמעלה. וזו בחינת לבונה וכו', כפי שנתבאר במקום אחר.

7 **וזהו שעשו היה בכור שהוא מבחי' לפני מלך מלך כו' בהר שעיר בארץ אדום כו'**

וזו הסיבה שעשו היה הבכור, שכן הוא מבחינת "לפני מלך מלך" וכו', "בהר שעיר", "בארץ אדום" וכו'.

ועשו היה מקור הז' מלכים שמלכו כו' וימת וימלוך וימת וימלוך כו' שהוא בחי' שליא המקפת על הולד שקדמה לולד.

ועשו היה המקור לשבעת המלכים שמלכו וכו', "וימת וימלוך וימת וימלוך" וכו'; וזוהי בחינת השליה המקיפה את העובר, שקדמה לו.

8 **והעיקר הוא הולד שנולד ובצאתו זורקין השליא כו' שאינו מקבל רק בחי' מקיף. לפיכך עליהם נאמר רם על כל גוים הוי"ה ויעקב יו"ד עקב הוי"ה אלקינו ואהבת את ה' אלקיך כו'**

אבל העיקר הוא התינוק שנולד; כשיציאתו לאוויר העולם משליכים את השליה וכו', שכן היא מקבלת רק בחינת מקיף [אור]. לכן נאמר עליהם: "רם על כל גוים הוי"". ואילו יעקב נקרא יו"ד עקב — יו"ד [ו]עקב: "הוי" אלקינו" ו"ואהבת את ה' אלקיך" וכו'.

הגם שיו"ד היא הארה מצומצמת הלא מצער היא ויכולה ליכנס בפנימי' [בפנימיות / בפנימית] ואין הכלי יכולה לקבל אלא ע"י צמצום כמו יו"ד כו'

אף שהיו"ד היא הארה מצומצמת ("הלא מצער היא"), היא יכולה להיכנס בפנימיות [כאור פנימי], והכלי יכול לקבל רק באמצעות צמצום, כמו היו"ד וכו',

כדי שמזה יהיה לו רשפי אש והתלהבות בתפלה וכיוצא בה שמפני שהיא הארה מועטת יש כח בלב להיות מכילה.

כדי שמתוך כך יהיו לו רשפי אש והתלהבות בתפילה וכיוצא בה; שכן מכיוון שזו הארה מועטת, יש ללב כוח להכיל אותה.

9 **והמשכת אלקות מלמעלה ג"כ ע"י התלבשות כלים אשר קדשנו במצותיו רמ"ח אברין דמלכא. ובימי האבות שלא ניתנה תורה היו להם עובדות אחרים כמו בארות ומקלות כו'.**

המשכת האלוקות מלמעלה נעשית גם באמצעות התלבשות בכלים: "אשר קדשנו במצותיו" — רמ"ח אברין דמלכא. ובימי האבות, כשעדיין לא ניתנה התורה, היו להם עבודות אחרות, כגון בארות ומקלות וכו'.

משא״כ עכו״ם [עובדי כוכבים ומזלות] **לפי שהוא רם ונשא עליהם דהיינו בחי׳ המקיף בלבד אינו נכנס תוך פנימיותם להיות בטל אליו רק הוא יש ונפרד בפ״ע** [בפני עצמו] **שאין לו שייכות כלל הגם דקרו ליה אלקא דאלקיא:**

אך אצל עובדי עבודה זרה אין הדבר כך: מכיוון שהוא רם ונישא עליהם, כלומר, יש כאן רק בחינת המקיף [האור], הוא אינו נכנס לתוך פנימיותם כדי שיהיו בטלים אליו; אלא [כל אחד מהם] הוא יש [מציאות עצמאית] ונפרד בפני עצמו, שאין לו כל שייכות [אליו], אף שהם קוראים לו ״אלקא דאלקיא״.

10 **והנה הקרבנות הם העלאת מ״ן** [מיין נוקבין] **להיות ריח ניחוח דהיינו כמו ריח שהוא משיב את הנפש כך הקרבנות הם מעלים מ״ן** [מיין נוקבין] **בבחי׳ ריח שיהיה ניחוח להוי״ה גילוי המשכת והשראת שכינתו שיהא שורה ומתגלה בחי׳ אלקות בנפשו**

והנה, הקרבנות הם העלאת מ״ן (מיין נוקבין, מים נקביים), כדי שיהיו ״ריח ניחוח״. כלומר, כשם שריח משיב את הנפש, כך הקרבנות מעלים מ״ן בבחינת ריח, כדי שיהיה ניחוח להוי׳ — גילוי, המשכה והשראה של שכינתו, כך שבחינת אלקות תשרה ותתגלה בנפשו.

וזהו ניחוח לשון ירידה דהיינו שיהא ירידה והשתלשלות אלקות מעילה לעילה עד שיכנס ויתגלה בנפש האדם בתוכו ובפנימיותו ממש

וזהו ״ניחוח״, לשון ירידה: שתהיה ירידה והשתלשלות של אלקות מדרגה לדרגה, עד שתיכנס ותתגלה בנפש האדם, בתוכו ובפנימיותו ממש.

והטעם כי הנה ענין העלאת מ״ן [מיין נוקבין] **היינו כמו שמביאין למלך דבר חדש בכדי שיפנה אל בקשה הקטנה והנמוכה לגבי מעלת ומדרגת המלך.**

והטעם הוא שעניין העלאת מ״ן דומה להבאת דבר חדש לפני המלך, כדי שיפנה לבקשה קטנה ונמוכה ביחס לגדולתו ולמעמדו של המלך.

שע״י דבר חדש הוא ממשיך לב המלך כמו ע״י צפור המדברת

שבאמצעות דבר חדש מושכים את לב המלך, כמו באמצעות ציפור מדברת.

הגם שבנ״א [שבני אדם] **מדברים בבינה יתירה אך מצד החידוש שהצפור תדבר עי״ז ימשיך ויעורר לב מלכים אין חקר שיפנה לבקשת ההדיוט.**

אף שבני אדם מדברים בתבונה רבה יותר, בכל זאת, בגלל החידוש שבכך שציפור מדברת, אפשר למשוך ולעורר את ״לב מלכים אין חקר״, כך שיפנה לבקשתו של אדם פשוט.

11 ולכן העלאת מ"ן [מיין נוקבין] תלוי באתעדל"ת [באתערותא דלתתא] דייקא נפשות ישראל המלובשים בגוף כו'. הגם שהמלאכים עומדים ברום עולם ותמיד מששת ימ"ב [ימי בראשית] בלי הפסק אומרים ביראה קדוש גם בדעת יותר ידברו שהשגתם גדולה ועצומה ומתענגים על ה' לאין קץ.

לכן העלאת מ"ן (מיין נוקבין, מים נקביים) תלויה דווקא באתערותא דלתתא [של] נשמות ישראל המלובשות בגוף וכו'. אף שהמלאכים עומדים ברום עולם, ומאז ששת ימי בראשית הם אומרים תמיד, בלי הפסק, ביראה "קדוש", וגם מדברים יותר בדעת, שכן השגתם גדולה ועצומה והם מתענגים על ה' בלי קץ.

משא"כ למטה שיש מחשבות זרות רבות הטורדות ומפילות לב האדם וגם האהבה שמעורר חולפת ועוברת ויש לה הפסק וכו'.

אבל למטה אין הדבר כך: יש מחשבות זרות רבות שמטרידות את האדם ומפילות את לבו, וגם האהבה שהוא מעורר חולפת ועוברת, ונפסקת וכו'.

אך בשביל החדוש שבזה שהרי כח זה באדם למטה להיות מדבר הוא מאכילה ושתיה.

אך יש בכך דבר יקר, בגלל החידוש שבזה: הרי כוח הדיבור של האדם למטה בא מאכילה ומשתייה.

12 ומי שאינו אוכל ג' ימים נעשה חלוש ואין לו כח הדבור בשלימות וכן כמה מניעות שתלוי בגשמיות כמו מניעת הקור כו'

מי שאינו אוכל במשך שלושה ימים נחלש, ואין לו כוח דיבור מלא; וכך גם גורמים מעכבים שונים התלויים בגשמיות, כגון הקור וכדומה.

הרי כח הדבור שלמטה שחיותו מדברים גשמיים דבר זה יקר מאד בעיני ה'. וכמשל צפור הנ"ל. וכן כל הקרבנות כבשים ועזים הוא מהתלבשות בי"ע כו'.

נמצא שכוח הדיבור שלמטה, שחיותו באה מדברים גשמיים, יקר מאוד בעיני ה', כמו במשל הציפור הנ"ל. וכך גם כל הקרבנות, כבשים ועזים, באים מהתלבשות בעולמות בריאה, יצירה ועשיה וכו'.

ולכן כשעולה למעלה הוא דבר חדש מה שלא נראה כן בעולמות עליונים ולכן הם המעלים מ"נ [מיין נוקבין] ולכן נק' בשם מנחה.

לכן, כשהוא עולה למעלה, הוא דבר חדש, שאינו נראה כך בעולמות העליונים; ולכן הם מעלים מיין נוקבין (מים נקביים), ומשום כך נקראים בשם מנחה.

מנחה ר"ת [ראשי תיבות] **מ"ן** [מיין נוקבין] **מיין נוקבין. ח' חכמה ומזל החי' נוצר חסד ומשפיע בהי' בהי' בראם היא בחי' כנ"י** [כנסת ישראל] (גם לשון מנחה מל' ניחוח)

[המילה] **מנחה** [ראשי התיבות שלה הם] **מ"ן, מיין נוקבין (מים נקביים). האות ח' היא חכמה, וגם המזל השמיני, נוצר חסד, משפיע בהי' — "בהי' בראם" — שהיא בחינת כנסת ישראל. (גם לשון מנחה קשורה ללשון ניחוח.)**

והנה לע"ל [לעתיד לבוא] **כתיב אז אהפך אל עמים שפה ברורה כו'. וכן דהע"ה** [דוד המלך עליו השלום] **אמר הודיעו בעמים עלילותיו וכתיב הבו להי' משפחות עמים כו' ויאמרו בגוים כו'.**

על זמן העתיד כתוב: "אז אהפך אל עמים שפה ברורה" וכו'. וכך גם אמר דוד המלך ע"ה: "הודיעו בעמים עלילותיו", וכתוב: "הבו להי' משפחות עמים" וכו', "ויאמרו בגוים" וכו'.

ולהבין מה לנו להזכיר את עובדי כוכבים. אך הענין כי הנה כל הבירורין הוא מבחי' עמים ששם נפלו רפ"ח הנצוצין

וצריך להבין מדוע עלינו להזכיר את עובדי הכוכבים. אלא העניין הוא שכל הבירורים (בירור הניצוצות) הם מבחינת העמים, שבהם נפלו רפ"ח הניצוצות.

והוא ע"י בחי' לבונה שהוא המקיף שעליהם שהוא יתברר ויעלה למעלה בקדושה ויהיה עשו במדרגתו הגבוה לפני מלך מלך כו' מעולם התהו בקדושה

וזה נעשה באמצעות בחינת לבונה (לבונה), שהיא האור המקיף שעליהם, כדי שתתברר ותעלה למעלה בקדושה; ועשו יהיה במדרגתו הגבוהה, "לפני מלך מלך" וכו', מעולם התהו שבקדושה.

כי יעקב י' עקב הוא בחי' פנימי' [פנימיות / פנימית] **ויקם עדות ביעקב ותורה שם בישראל ואתם קרויים אדם אדם מ"ה** [שם מ"ה] **עולם התקון**

כי יעקב — י' עקב — הוא בחינת הפנימיות [האור הפנימי]**: "ויקם עדות ביעקב ותורה שם בישראל"; ו"ואתם קרויים אדם" — אדם,** [השווה בגימטרייה לשם] **מ"ה, עולם התיקון.**

ולע"ל [ולעתיד לבוא] **יתברר גם עשו שמעולם התהו בחי' המקיף שיהי'** [שיהיה] **בחי' מקיף דקדושה ויוכלל הכל ביעקב שיהי'** [שיהיה] **ליעקב גם בחי' המקיף שהוא בחי' ומדרגה יותר עליונה שם ס"ג** [שם ס"ג] **שהוא גדול משם מ"ה** [שם מ"ה] **ואשת חיל כו':**

בעתיד לבוא יתברר גם עשו, שמקורו בעולם התהו, בחינת המקיף [האור המקיף]**, והמקיף יהיה בחינת מקיף** [אור מקיף] **של קדושה; והכול ייכלל ביעקב, כך שגם ליעקב תהיה בחינת המקיף, שהיא בחינה ומדרגה עליונה יותר — שם ס"ג, הגדול משם מ"ה; ו"אשת חיל" וכו'.**

13 והנה כפי ההמשכה שלמעלה כך צ"ל המ"ן [המיין נוקבין] שמלמטה וכדי להמשיך בחי' המקיף עליון דקדושה צ"ל העלאת מ"ן [מיין נוקבין] בבחי' מקיף דהיינו למעלה מכדי שתוכל נפשו שאת וכנ"ל.

כעת, כפי אופן ההמשכה מלמעלה, כך צריכה להיות העלאת המ"ן מלמטה. וכדי להמשיך את בחינת המקיף העליון [האור] שבקדושה, צריכה להיות העלאת מ"ן (מיין נוקבין [מים נקביים]) בבחינת מקיף, כלומר למעלה ממה שנפשו יכולה לשאת, כפי שהוזכר לעיל.

ובפרט כשרואה בנפשו הפחיתות מרבות מחשבות המעיקים וטורדים ומפילים אזי צריך הוא לצעוק אל ה' בצר לו למעלה מכדי שתוכל נפשו שאת.

ובייחוד כאשר הוא רואה את השפלות שבנפשו, הנגרמת מריבוי המחשבות המכבידות עליו, מטרידות אותו ומפילות אותו, עליו "לצעוק אל ה' בצר לו", למעלה ממה שנפשו יכולה לשאת.

14 ולכן כשראה יעקב את עשו למטה קם עליו הקריב מנחה היא העלא' [העלאת / העלאה] לעשו אחיו שלמעלה מעולם התהו ששם הוא אחיו

לכן, כשראה יעקב את עשו שלמטה קם עליו, הקריב מנחה, שהיא העלאה [של מיין נוקבין], לעשו, אחיו שלמעלה, מעולם התוהו, שבו הוא אחיו.

כי יעקב יש לו ב' בחי' רו"ש [רצוא ושוב]. שוב בבחי' י' עקב ורצוא בבחי' ביטול לגמרי כו' להמשיך בחי' המקיף עליון.

ליעקב יש שתי בחינות, רצוא ושוב: שוב בבחינת יו"ד עקב, ורצוא בבחינת ביטול גמור וכו', כדי להמשיך את בחינת האור המקיף העליון.

ואזי יהי' [יהיה] עשו שלמטה ממילא בטל ואזי יקוים אז אהפך אל עמים כי מעשה אבות סימן לבנים שהם עשו הכנה לבניהם לע"ל [לעתיד לבוא] במעשיהם.

ואז עשו שלמטה יהיה בטל מאליו, ואז יתקיים "אז אהפך אל עמים"; שהרי מעשה אבות סימן לבנים, שכן במעשיהם הכינו האבות עבור בניהם לעתיד לבוא.

15 והנה העלאת מ"ן [מיין נוקבין] של התקון גלוי וידוע לנו ע"פ התורה פרים בני בקר שנים כו'. בפסח כך. ובשבועות כך כו'

כעת, העלאת מ"ן (מיין נוקבין [העלאה מלמטה למעלה]) של התיקון גלויה וידועה לנו מתוך התורה: "פרים בני בקר שנים" וכו'; בפסח כך, ובשבועות כך וכו'.

משא"כ העלאת מ"ן [מיין נוקבין] **לעולם התהו אין אתנו יודע עד מה האיך ומה הם הקרבנות ואיזה שיעור רק יעקב אע"ה** [אבינו עליו השלום] **ידע ענינם**

אבל בנוגע להעלאת מ"ן לעולם התהו, "אין אתנו יודע עד מה": איך ומה הם הקרבנות ומה שיעורם; רק יעקב אבינו ע"ה ידע את עניינם.

וכך שלח קרבנות עזים מאתים כו' שהם קרבנות אחרים אשר לא כתובים בתורה בקרבנות דתקון ושיעורים אחרים.

וכך שלח קרבנות: "עזים מאתים" וכו', שהם קרבנות אחרים, שאינם כתובים בתורה בין קרבנות התיקון, ושיעוריהם אחרים.

16 **ולכן הקריב גם גמלים שהם טמאים בקרבנות דתקון. אך בקרבנות דתהו כתיב מי יתן טהור מטמא כו'.**

לכן הקריב גם גמלים, שהם טמאים בקרבנות של תיקון (Tikkun). אבל על הקרבנות של תהו (Tohu) נאמר: "מי יתן טהור מטמא" וכו'.

ששם כחשכה כאורה כו' קטן וגדול שם הוא כו' השוה ומשוה כו'. וזהו ענין ויחבקהו. שעשו חיבק את יעקב.

כי שם "כחשכה כאורה" וכו'; "קטן וגדול שם הוא" וכו'; "השוה ומשוה" וכו'. וזהו עניין "ויחבקהו": עשו חיבק את יעקב.

17 **ובכ"מ** [ובכל מקום] **הזכר מחבק וכמ"ש וימינו תחבקני שהמשפיע מחבק את המקבל ומקיפו מכל צד להגביהו למעלה כו'. והיינו לפי שעשו שרשו מבחי' מקיף מעולם התהו.**

בכל מקום הזכר הוא המחבק, כמו שנאמר "וימינו תחבקני": המשפיע מחבק את המקבל ומקיף אותו מכל צדדיו, כדי להגביהו למעלה וכו'. והיינו משום ששורשו של עשו הוא מבחינת המקיף [האור], מעולם התהו.

אך הדרך שיגיע לזה הוא ע"י כי והוא עבר לפניהם בחי' והוא כו' ואח"כ וישתחו ארצה שבע פעמים בחי' נפ"א [נפילת אפים] **ללקט נצוצין.**

אך הדרך להגיע לכך היא באמצעות "והוא עבר לפניהם" — בחינת "והוא" (vehu) וכו'; ואחר כך "וישתחו ארצה שבע פעמים" — בחינת נפילת אפים (nefilas apayim), כדי ללקט ניצוצות.

עד גשתו עד אחיו. פי' עד שגשש ופגע באחיו דהיינו שליקט את הטוב שבעשו בחי' לבונה שעי"ז הוא אחיו של יעקב שהמקיף והפנימי נלקחו ממקום א'.

"עד גשתו עד אחיו": הכוונה היא, עד שגישש (gishesh) את דרכו ופגש את אחיו; כלומר, עד שליקט את הטוב שבעשו, בחינת לבונה (levonah). בעקבות זאת הוא אחיו של יעקב, שכן המקיף והפנימי [האורות] נלקחו ממקום אחד.

18 **ואזי וירץ עשו לקראתו. עשו הוא כח המלובש בעשו הגשמי רץ ממטה למעלה לקראתו וכמשל הנרות שבטלים לאבוקה כאשר נקרבו אורם לאור האבוקה כו'.**

ואז "וירץ עשו לקראתו". עשו [כאן] הוא הכוח המלובש בעשו הגשמי, [אשר] רץ מלמטה למעלה לקראתו, כמשל הנרות שמתבטלים לאבוקה כאשר מקרבים את אורם אל אור האבוקה וכו'.

ואחר שנברר בחי' הטוב שבו אזי ויחבקהו מלמעלה למטה שנכנס המקיף עליון ג"כ ביעקב.

ולאחר שהתבררה בחינת הטוב שבו, אז "ויחבקהו" מלמעלה למטה, שכן גם [האור] המקיף העליון נכנס ליעקב.

19 **ונמצא שנכללו ביעקב כל הבחי' כנ"ל. ועי"ז וישקהו בחי' נשיקין ונקוד עליו בחי' נקודות הוא בחי' חכמה והיינו לפי שבשבירה היה הסתלקות חכמה ועתה אחר הבירור הנה נתגלה.**

מכאן שכל הבחינות שהוזכרו לעיל נכללו ביעקב. ועל ידי כך "וישקהו" — בחינת נשיקות; "נקוד עליו" — בחינת נקודות (nekudos), שהיא בחינת חכמה. זאת משום שבשבירה הסתלקה החכמה, וכעת, לאחר הבירור, היא התגלתה.

ואח"כ ויבכו הנה בכיה היא מפני שמחה או מרירות שע"י כיווץ במוח דוחה המותרות בליחות הדמעות.

לאחר מכן "ויבכו". הבכי נובע משמחה או ממרירות; באמצעות כיווץ במוח הוא דוחה את העודפים שבנוזל הדמעות.

וע"י שמחה הוא כמ"ש בזוהר שה"ש [שיר השירים] גבי ר"ע [רבי עקיבא] שזלגו עיניו כו'. והיינו לפי שהשמחה הוא התפשטות החיות כמ"ש ושמועה טובה תדשן עצם.

ובכי מתוך שמחה הוא ככתוב בזהר שיר השירים על רבי עקיבא, ש"זלגו עיניו כו'". זאת משום ששמחה היא התפשטות החיות, כמו שנאמר "ושמועה טובה תדשן עצם".

וכמעשה דאספסיינוס כו' הוא הילוך הדם בעורקים וכן ברוח החיות שבו וכן בהמשכות מוחין חדשים כי יש בחי' עבור יניק' [יניקה / יניקת] מוחין.

וכמו במעשה אספסיינוס כו', כך גם בהילוך הדם בעורקים, ברוח החיות שבו ובהמשכת מוחין חדשים; שהרי יש בחינות של עיבור (ibbur [השלב העוברי]), יניקה (yenikah [הנקה]) ומוחין (mochin [שכל בוגר]).

20 והנה כשיש כלי למטה לקבל השמחה אז היא מתפשטת ונותנת מוחין חדשים. וכן ע"ז מתפשט רוח החיים לדשן עצם כנ"ל. אבל כשהכלי שלמטה קטן מהכיל אזי מתקבץ במוח ודוחה המותרות בליחות הדמעות.

והנה, כאשר יש למטה כלי לקבל את השמחה, היא מתפשטת ומעניקה מוחין [כוחות שכליים] חדשים; וכך גם, באמצעותה, רוח החיים מתפשטת כדי "לדשן עצם", כנזכר לעיל. אבל כאשר הכלי שלמטה קטן מכדי להכיל אותה, השמחה מתרכזת במוח ופולטת את העודפים בלחות הדמעות.

21 וענין זה היה ג"כ גבי יעקב ועשו שהי' [שהיה] התגלות בחי' כתר למעלה מעלה כו' והיה רוב שמחה שנתקרבו כ"כ [כל כך] מעלה מעלה עם מה שנפל למטה מטה בריחוק בשבה"כ [בשבירת הכלים].

וזה היה גם אצל יעקב ועשו: התגלתה בחינת כתר, הגבוהה מאוד למעלה וכו', והייתה שמחה גדולה מכך שהגבוה ביותר התקרב כל כך אל מה שנפל למטה מטה והתרחק כל כך בשבירת הכלים.

עשו ויעקב כמו שני אחין שלא ראו זא"ז [זה אל זה / זה את זה] זמן רב מאז היה שבה"כ [שבירת הכלים]. וז"ש [וזהו שכתוב] לע"ל [לעתיד לבוא] בבכי יבאו שע"י בחי' בכיה דוקא שהוא ע"י התגלות מדרגות הגבוהות כו'. ובתחנונים אובילם אל נחלי מים:

עשו ויעקב היו כשני אחים שלא ראו זה את זה זמן רב, מאז התרחשה שבירת הכלים. וזהו שנאמר על זמן הגאולה העתידה: "בבכי יבאו" — דווקא באמצעות בחינת הבכי, שבאה באמצעות התגלות המדרגות הגבוהות וכו'; "ובתחנונים אובילם אל נחלי מים".

LikuteiTorah.com
הפרשה החסידית

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Torah Ohr: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY-NC 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. בתי כנסת, מוסדות חינוך ומפעלים ללא כוונת רווח רשאים להעתיק, להדפיס ולהפיץ אותה בחופשיות, ולבקש תרומות לכיסוי עלות ההדפסה; אסור למכור אותה לעולם. יש לציין את הוצאת קה"ת ואת likuteitorah.com. https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725 · Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309). למה ללמוד, וברכות הרבי: likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha/

מיזם חינמי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך likuteitorah.com/he/torah-ohr/vayishlach/5/

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק